

— Какво правите отвждъ? — попита я старата господарка.

— Азъ щж прѣтапямъ маслото, а Стояна ще мие паницитѣ.

— Оставете ги сега — утрѣ имате врѣме.

Елена изскочна въсхитена.

Но завчасъ звънецътъ я извика. Тя се повърна. Тогава разбра, че господарката не ѝ била договорила.

— Елено! донесете тука двата юргани, да имъ пришиете чиститѣ чаршафи, които днеска съхнахъ.

Елена се вдърви.

Ами гостътъ!

Тя се опита да докаже на господарката си, че прѣваряването на маслото е по-необходимо нѣщо да се извърши тая вечеръ, нежели чаршафитѣ, които могатъ да чакатъ и утрѣ, безъ да изгубатъ нѣщо.

— Ти много да незнайшъ! — сгълча я господарката ѝ — ами върши, каквото ти казвамъ: идете сега въ гостната стая, че тя е широка, та да онождате чаршафитѣ на юрганитѣ.. И азъ тамъ имамъ нѣщо да вършж...

Съ прѣмръбло сърдце Елена се върна въ готварницата и съ гласъ сфанатъ обади на Стояна господаркината заповѣдь.

— Да ѝ опустѣятъ макаръ чаршафитѣ—изроптахъ писанитѣ съ вжленъ вѣжди.

Направихъ кратко съвѣщание прѣдъ видъ на трудното положение.

Ако дойде Глигоръ — войникътъ викахъ Глигоръ — нѣма да ги намѣри. Ще чака, па ще си иде безъ да му се обади нѣкой. Тѣхната чувствителность испытваше страшни страдания... Но нѣмахъ врѣме да довършатъ и зематъ нѣкое рѣшение, защото звънецътъ издрънка нетърпеливо.